

Zkazuju mu ještě více,
by mu tekly bokem plíce.

Bokem plíce, játra, srdce,
by nešidil panen více.

Zatočil se a zasmál se,

vyřal facku té panence.

Červená ju polévala,
do šátečka utírala.

Do šátečka, do bílého,
že je byla od milého.

Kdyby byla od pajmámy,
dala bych se do stonání.

Ale že je od milého,
snesu já ju z lásky jeho.

246. Jiné čtení

Syneček do vojny jede
a své milé přikazuje:

Za sedum let zas přijedu,
zlatý prsten ti dovezu.

Sedum let se nevdávala,
pořád na něho čekala.

Když už sedmý rok dochází,
panna na trávu vychází.

Potkal tě ju v poli jonák,
toho regimentu voják.

Taky-li se, má rozmilá,
budeš vdávat jako jiná?

A já se vdávat nebudu,
na milého čekat budu.

Tvůj milý se už oženil,
já sem na jeho svadbě byl.

Co mu zkážeš, Anduličko,
červená, bílá růžičko?

Zkazuju mu toli zdraví,
co je v tomto háju trávy.

Zkazuju mu toli štěstí,
co je v tomto háju listí.

Co mu zkážeš ještě více,
krásná sivá holubice?

Zkazuju toli hubiček,
co je na nebi hvězdiček.

A toli dobrých noclehů,
co je na světě kostelů.

Zkazuju mu toli dítek,
co je v tom hájičku kvítek.

Zatočil se a zasmál se,
zlatý prsten zasvítíl se.

To je prsten z mého prstu,
ten sem mu dala na cestu.

Kostelíček v černém lese,
poď, má milá, sezdáme se.

Pojal on ju za ručičku
a vedl ju ku kostelíčku.

Od kostýlka před faráře,
co ty ruce štolou váže.

Dyž je začal svazovati,
ona počala plakati.

Co pak plačeš, moja milá,
má Andulko roztomilá?

A jak já nemám plakati,
neví o tom otec, máti.

Ani moje tovaryšky,
co chtěly byt za družičky.

115. VYMÍNĚNÍ

247.

Kúpala se milá v mo-řu, pásla vo-lečky ve zbo-žú, jede synek, z pola je-de, zajal volky, dom ich ve-de.

Kúpala se milá v moři,
pásla volečky ve zbožiu.
Jede synek, z pola jede,
zajal volky, dom ich vede.

Jak se milá dověděla,
hned pro volečky běžela.
Vrať mně, synku, vrať mně volky,
dám ti za ně tři tolarky.

Vrátím já ti tvé volečky,
připovíš-li mně ručičky.
A můj milý šuhajíčku,
připovídám tobě ručku.

116. ZÁBRANA

248.

Letěl, le-těl roj na mejmilej dvor, při-le-těl k okýnku, za-řu-kal na sklénku: Stroj sa, mi-lá, stroj.

Letěl, letěl roj na mej milej dvor,¹⁾
přiletěl k okýnku, zařukal na sklénku:²⁾
Stroj sa, milá, stroj.

Jak sa přistrojím, dyž cesty nevím,
enom ten chodníček, co chodil Janíček,
mé potěšení.

Od Hradiště a Slavkova